

почивка, защото въ противенъ случай ние на другий день щѣхме да бъдемъ съвсѣмъ неспособни за никаква работа.

Настана единадесетий день Августа и третий день отъ непрестанный Шипченскій бой. Пакъ отидохме ние отъ тъмни зори въ болницата; пакъ се явиха тия сжщитѣ сцени прѣдъ нашитѣ очи: сжщитѣ въздишания които потрасяватъ душата, вико-ве, ужасна кашлица, предсмъртни мъчения и молби, молби за помощъ, които се слушатъ въ едно и сжщо врѣме отъ стотини устна изведнѣжъ.

Тия сцени и музиката, която вече не дѣйствуваше върху сърдцето, повтаряха се и днесъ не само въ всичкитѣ жглове на болницата, но и около нея въ всичкитѣ страни на дворѣтъ, който бѣше препълненъ съ ранени.

«Адъ!» мислишъ си като погледнешъ около себе и не знаешъ отъ дѣ да начнешъ и кому първо да помагашъ, защото не очакватъ помощъ и не те викатъ само тия, които вѣче умиратъ. Но чловѣкъ навикнува даже и на таквисъ ужаси. Дори и женското сърдце става кораво въ това море отъ страдания; и то престанва да осѣща жалость къмъ нещастнитѣ страдалци. Главата ти се замайва; преставашъ да чувашъ вико-ве и въздишки, и като че чловѣкъ не съзнава какво се върши около него. И слава Богу дѣто това е така: другояче чловѣкъ не би можалъ да остане тука, или пакъ щѣше да бжде само безполезенъ зритель. Всичкото сжщество като че е замръзнало, но нито за една минута не изчезнова единичкото ни желание, единичката грижа — да се помогне по-скоро всѣкому и на всичкитѣ. Тия же-